

Vári Csaba
JANUÁRI OLTALOM

Hullócsillagot láttam hajnalban, januárban.
Mint villámcsapás a fában, úgy megálltam.

Még remegtem kicsit, majd alábbhagyott
a döbbenet. A babona
szerint: egy halott.

Aztán délre kisütött a nap. Valaki mára
nyugodtabb, vagy csak fölért az égig imája.

Aranyfénybe derült az alkonyat.
Egyszer jó lenne meglátni benne
téged: magamat.

A bölcsek csöndje ülte meg a fákat,
helyet adva ennek a hamvas havazásnak.

Később, estére hűvösebb lett, de látom,
hófelhőkkel van betakarva az ég,
hogy ő se fázzon.

ÉJJEL-NAPPALI

A versnek nincsen elég korán,
se késő, rendszer vagy napszak.
Átszivárog: papíron a lakmusz.
Csak a mondat vöröse vastag.

A lét gombjai pattognak szerte,
mint gyalugépből a forgács.

Nyitva az ég, de se egy csillag
nincs, se kötés vagy oldás!

Akár a malom, örül a betűvető,
ömlenek jó sorok s velük a gaz.
Tűröm: véresre karmolt szerető –
félíg én s már nem egészen az.

Napkeltétől napszálltáig bírom,
bár egyre nehezebb ez az iram
szemközt menet a végtelennel.
Folyton körbekerítem magam.

Van nyugtom, csöndem, békém,
de sehogy, általa sem látom át
ezt a képtelen zűrzavart, mint aki
saját tollával szúrta szíven magát!

EGYEDÜL

A reménység is magányfia,
amikor magam mögé menekül
minden hajdani tétovaságom,
s a szívembe megint beül.

Mindhiába hivatkozom a lélekre,
kéretlen vannak a testi dolgok,
s ha bennem a mennyek országa,
tagadhatatlan megromlott.

Kényszerképzeteim közt világos:
egyedül Isten, ki ebből kimosdat.
Nem ment meg más, se szerelem,
és nem véd meg semmi mondat.